

han talte. Efter at Emanuel havde sluttet, gik han endnu en Tid tavs og syntes grundigt at overveje.

Derpaa løftede han Hovedet og sagde:

„Hvad De dér har fortalt mig, kan jo være meget smukt tænkt og i visse Maader ogsaa rigtigt set . . . men jeg vil ikke des mindre paa det bestemteste fraraade Dem at foretage et saadant Skridt. Jeg vil ærligt tilstaa for Dem, at jeg anser det for en Ubesindighed, som De før eller senere vil komme til at fortryde. Vil De lyde mit Raad, saa forlad ikke den gejstlige Vej. Kirken har i vore Dage Brug for alle unge og friske Kræfter som Deres; og det gælder ogsaa i dette Forhold om — til Værn mod fælles Fjender — at samle og ikke at adsprede. Lov mig derfor, at De vil slaa de Tanker ud af Hovedet.“

„Deres Højærværdighed, . . . det kan jeg ikke. Jeg føler, at det er her paa dette Sted, jeg har min Gærning, og jeg er allerede knyttet til Egnen og til Befolkningen med saa stærke Baand, at jeg ikke længer kan løsrive mig.“

„Nu ja — hvem siger ogsaa, at De skal løsrive Dem?“

Emanuel saa' forbavset op.

„Men jeg troede . . . jeg troede, Bispen vidste,